

A KUDARC ÁRNYÉKA

Mozgalmas, eseménydús irodalmi életben egy folyóirat főszerkesztőjének leköszönése nem probléma, kivált ha a (nyugdíjba készülő, életének hátralévő időszakát zavartalan alkotómunkával eltölteni kívánó, egyébként családi- és magántermészetű gondokkal küszködő) szerkesztő egy évvel előre jelzi ebbéli szándékát, elegendő időt adva az érintetteknek az utód kiválasztására.

Nálunk más a helyzet. Szándékom kinyilvánítása és az alkalmasnak vélt utód megnevezése után csaknem egy évvel értetlenséget és érdektelenséget tapasztalok pályatársaim, a szerkesztőbizottság tagjai és a folyóirat szerzői részéről. Az idő elröpült, és még nem tudjuk, a következő évfolyamtól ki jegyzi főszerkesztőként a lapot.

Nyugalanságra ad okot az általam kiszemelt utód etikai szempontból kifogásolható magatartásának változatlansága. A fiatalabb nemzedéket képviselő „kiválasztottam” – nem mellesleg: kiváló költő – emberi gyengeségeit ismertem korábról, és mielőtt felajánlottam neki a tisztséget, figyelmeztettem: gyökeres magatartásbeli változás, a felelősség vállalása és viselése nélkül nem kaphat bizalmat a tisztség betöltéséhez. Még őrzöm levelét, amelyben többek közt leírta: „Az Együtt szerkesztését annak minden felelősségével vállalom!”

Legfrissebb információim szerint ez a szép ígéret írott malasztnak látszik maradni, mert leendőnek vélt utódom önnön emberi gyarlóságai miatt – a szerkesztőbizottság tagjainak vélekedéséből ítélve – nem tud vagy nem akar hozzámagasodni a feladathoz, tehát aligha kap bizalmat. A jelölt hozzáállását leginkább azért furcsállom, mert másutt, más fiatal alkotók tíz körömmel, akár önfeláldozások árán is megragadnák a lehetőséget egy fórum arculatának alakítására.

A kialakult helyzetre kettős árnyék vetül: a lapcsinálás lehetőségét fiatalok kezére való „átjátszás” többszörösen megfontolt, észérvekkel indokolható szándékának és magán-jövőképem alakításának kudarcáé. Mintha nem lennék eléggé túlterhelt, most már törhetem a fejem azon is, melyik árnyék ad okot nagyobb keserűsége.

Mindenesetre üzenem valamennyi érintettnek: némely pályatársaim korántsem mosolyfakasztóan vicces ötletét – „az lenne a legjobb, ha lemondanál a lemondásodról” – egy évvel ezelőtti elhatározásomhoz ragaszkodva elvetem.

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

2008. november 4.